

YAZIK OLDU İSMAİL'E

Nureddin Yıldız Hocaefendi'nin 20.11.2011 tarihli (152.) Hayat Rehberi dersidir.

Bismillahirrahmanirrahim.

Elhamdülillâhi Rabbi'l âlemin ve sallallahu ve selleme âlâ seyyidina Muhammedin ve ala alihi ve sahbihi ecmaîn.

Değerli kardeşler,

Allah Teâlâ'nın kitabı Kur'an-ı Kerim'de en çok zikrettiği, anlattığı peygamberlerden birisi sevgili Peygamberimiz aleyhisselatu vesselam Efendimizin büyük dedesi İbrahim aleyhisselamdır. İbrahim aleyhisselam, aynı zamanda Allah Teâlâ'nın bize şahsiyetini örnek gösterdiği peygamberlerinden biridir.

Kur'an-ı Kerim, iki peygamberi özellikle örneğinizdir, böyle insan olunacak, böyle mümin olmak gerekir diye öne çıkarıyor. Onlarca peygamberden söz ediliyor Kur'an'da, onlar da şüphesiz Allah'ın örnek kulları, ama özellikle İbrahim aleyhisselam Allah'ın iman davasındaki örnek kuludur. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz de zaten mü'minlerin önündeki rehberdir, ışıktır. İbrahim aleyhisselamın özellikle bütün müminlere örnek gösterilmesi şüphesiz onun Allah'ın razı olduğu karakterinden kaynaklanıyor Sadece büyük bir peygamberin, Muhammed aleyhisselamın dedesi olmak gibi bir meziyet, İbrahim aleyhisselamı öne çıkarmıyor. Çünkü Allah'ın kullarına göstereceği örneklerde dedelik, amcalık, evlatlık, yeğenlik gibi forslar bir kıymet belirtisi değildir. Allah hiçbir kulunu filanca şusudur, filanca ile şöyle yakınlığı var diye öne çıkarmaz. Nuh aleyhisselam gibi bir peygamberin oğlunu öne çıkardı ama bataklığın örneği olarak öne çıkardı. Bu nedenle İbrahim aleyhisselamdan söz ederken Kur'an, içinde Kur'an-ı Kerim'in bir de İbrahim suresi var. Sadece isim olarak değil bir surenin ismi bile İbrahim suresidir.

İbrahim aleyhisselamı Allah öne çıkarırken “sizden önce ne büyük şahsiyetler vardı, bakın tarihiniz ne büyük insanlarla dolu” der gibi şöyle nostaljik hatıraları tazelemek için, Allah'ın dostlarından örnekler vermek için İbrahim aleyhisselam işte çok yemek ikram ederdide sofrası ikramsız kalmazdı gibi tarih öğretmek için Allah ne İbrahim'i ne de başka bir kulunu örnek göstermiyor. Göstermedi. Sadece kimden razı Allah, kime kulum diyor, kimi cennetine koyacak, nasıl kulluk istiyor Allah, bunu göstermek için Nuh'unu anlattı, Yusuf'unu anlattı, Yakub'unu anlattı, Ashab-ı Kehf'i anlattı, Ashab-ı Uhdud'u anlattı. Bunun için İbrahim'i anlatıyor Allah Teâlâ.

Biz Allah'ın peygamberlerini ve onların Kur'an'ı Kerimde bize anlatılan karakterlerini, şahsiyetlerini ve ortaya koydukları tavırlarını bu mantıkla dinlediğimiz zaman Allah'ın kitabından istifade etmiş oluruz ve elbette Allah bize “siz de peygamber olmak için bu şekilde mücadele edin, sonunda peygamberlik rütbesine erersiniz” demiyor. “Mü'minlik budur” diyor. Zirvedeki hedef, İbrahim aleyhisselamdır, Yakub aleyhisselamdır, Yusuf aleyhisselamdır. Bunlar zirvedeki hedeflerdir. Ashab-ı Kehf zirve hedefteki insanlardan oluşuyor. Sen de Ashab-ı Kehf olmak için Ağrı dağına çıkıp üç yüz sene orada karın altında nöbet tutman gerekmiyor. Ama Allah'a isyan söz konusu olunca en azından kralın karşısına çıkıp “yerlerin, göklerin Allah'ı varken sizin şirkinize biz itaat etmeyiz” dedikleri Ashabı Kehf gibi olmayı beceremiyorsan bile bir istifa dilekçesi A4 kâğıdına “memur olmaktan ayrılmak istiyorum” de, Allah'a isyan olan bir zeminde bulunma. Böylece sen de Ashabı Kehf'i olmuş olursun iki binli yılların. Ağrı Dağı'na da çıkman gerekmiyor. **“إِلَيْهِ يَصْعَدُ الْكَلِمُ الطَّيِّبُ وَالْعَمَلُ الصَّالِحُ يَرْفَعُهُ”** Senin o dilekçeni Allah, Arş'a kadar yükseltir o zaman. Sen Ağrı Dağı'na çıkıp, mağaralarda üç yüz sene beklemeden Allah, seni Arş'ında **“إِلَيْهِ يَصْعَدُ الْكَلِمُ الطَّيِّبُ”** o senin hoş dilekçen, “ben memur olmak istemiyorum, başımın açılmasındansa bir gecekonduda tek ölümle ömrümün sonuna kadar yaşamaya razıyım ama Allah'a isyan olan bir işle, erkeklerle aynı ortamda bulunacak şekilde rızık kazanmak istemiyorum” diye bir dilekçe yaz. O dilekçeni Allah zalimin önünde, dağlarda üç yüz sene beklemeye razı olacak kadar cüretli bir şekilde imanını gürleyen Ashab-ı Kehf

gibi seni de Allah ebedileştirsin. Kıyamet günü seni de Allah Ashab-ı Kehf'le beraber, Ashab-ı Kehf'le beraber diriltsin. Çünkü herkes örnek aldığı, örneklendiği ile beraber dirileceği günde o senin dilekçen biiznillah seni Levh-i Mahfuz'da kayıtlı mübarek kullarından biri haline getirir. Demek ki Allah Kur'an'ında Ashab-ı Kehf'i, Ashab-ı Uhdud'u, İbrahim'ini zevk için anlatmıyor. Kur'an tarih kitabı değil, iman ve amel kitabıdır. İbrahim'e iman etmek Allah'ın dostu, peygamberi, Muhammed aleyhisselamın dedesi olarak iman etmek, beğenmek ve onun gibi amel etmek için Allah'ın kitabında İbrahim suresi var. İbrahim aleyhisselam var, evlat sevgisine karşı ne büyük bir imtihan içinde olduğunu, evlat insanı otuz sene kanlı gözyaşları akıttırarak neticede ama olmana sebep olacak kadar yüreğini yakacak kadar bir dağ ateşi olduğunu görmeyi için Allah Yakub'u anlatıyor, Yusuf'u anlatıyor. Bunlar hikâye değil, iman kitabı bunlar. Bunlar iman ettiğimiz şeyler.

Kardeşler,

İbrahim aleyhisselam bir beş on konuda değil, Allah'a giden bütün yollarda levhası bulunan bir işaretlerdir. İbrahim aleyhisselamda "أَسْوَةٌ حَسَنَةٌ" "sizin için çok güzel örnekler var" diyor Allah. "فِي إِبْرَاهِيمَ وَالَّذِينَ مَعَهُ" Hem İbrahim'de örnek var hem İbrahimleşmiş, İbrahim'in kadrosuna geçmiş kulları var Allah'ın. Belki İbrahim'in oğlu değil belki İbrahim'in yeğeni değil ama ruh İbrahim ruhu. Hayat tarzı İbrahim'in tarzı, Nemrut'un karşısına çıkma yüreği taşıyan ve Nemrut'un ateşinde yanmayacak giysiler, iman giysileri içerisinde olan İbrahimler'de örneği var. İbrahim'i bir tane değil Allah'ın. Ne İbrahimleri var hiçbir ateş onları yakmadı. Vücutları yandı, eridi, azaplarda bir deri bir kemik bile kalmadılar. Kılları bile kalmadı ama isimlerini Allah ebedileştirdi. Hiç ölmediler. Allah'ın katında İbrahim ve İbrahim gibiler diye dosyaya kondular. İbrahim aleyhisselam sadece kurban bayramlarında, namaz vakti gelinceye kadar insanları oyalamak için oğlunu nasıl kestiğini anlattığımız hikâyenin aktörlerinden birisi değildir. Bizim şu oğlunu kesiyordu da, işte tam bıçağı taşa vurdu da taş bile kesildi de onun biricik derisini kesmedi hikâyesi Kur'an'a yazık ettiğimiz, İsmail'i heder ettiğimiz yanlış işlerdendir. Ve Kurban Bayramı İsmail'in kesilmesinin her sene tekrarlanan yıl dönümü değildir. İsmail'i kesmeye götüren İbrahim'i ve oğlunu, İsmail'i anlatan Allah, Kur'an'ında böyle anlatmıyor. Nerden çıktı baba oğlunu rüyasında kesmeyi görmüş de filmi neden yarısından başlıyorsun? Film oradan mı başlıyor? Rüyasında kesmeye götürmüş. Nerde gördün rüyasında kesmeye götürmüş? Ee Allah Kur'an'ında söylüyor. Kur'an oradan mı başlatıyor olayı? Bu İsmail'e yazık etmektir. Bir İsmail gösteriyor Allah bize, o da camilerde kurban hikâyesi oldu gitti. İbrahim gösterdi, o da ateş yakar mı yakmaz mı insanı hikâyelerine konu oldu. Bunlar iman meseleleri.

"Lâ ilahe illallah Muhammedun resûlullah" demek ne demekse bir Müslüman için bu lâ ilahe illallah hangi ciddiyet atmosferinde ve hangi ağır konular içerisinde ele alınması gereken bir şeyse İbrahim aleyhisselamın oğlu İsmail'i kurban gibi kesmek için yere yatırması da aynı lâ ilahe illallâhı anlatan Kur'an'ın konularından biridir. Hiçbir şekilde bu masal konusu olamaz. Bu Kurban Bayramında değil, çocuğa annesinin hamile kaldığı gün düşünülmesi gereken bir şeydir. Çünkü Kur'an on beş yaşında İsmail'i kurbanlık koç gibi kesmeye günden başlatmıyor bu filmi. Nerden başlatıyor?

Şimdi Saffat Suresi'nin, Kur'an'ı Kerim'de de Saffat Suresi'nin seksen üçüncü ayetinden itibaren şu film nasıl başlıyor bir defa buna dikkat edelim: **وَإِنَّ مِنْ شِيعَتِهِ لَإِبْرَاهِيمَ** Seksen ikinci ayete kadar Allah Nuh aleyhisselamın mücadelesini anlattı. Şirk tuğyanının nasıl insanlığı helak ettiğini, Nuh aleyhisselamın on asra yakın bir zaman mücadelesinin yüz kişiye bile fayda etmediğini, Allah'a şirkin, azgınlığın, isyanın ve söz dinlememenin yeryüzünün sulara boğulmasına nasıl neden olduğunu ve sadece Nuh aleyhisselamla beraber birkaç kişinin gemiye çıkıp kurtulduğunu anlattıktan sonra bu ayet film nerden başlıyor dikkat et!

Ve **وَإِنَّ مِنْ شِيعَتِهِ لَإِبْرَاهِيمَ** "Nuh'un tipinden, Nuh'un grubundan, Nuh gibilerden, Nuh'un mücadele tarzından birisi de İbrahim'di" diyor. Ve **وَإِنَّ مِنْ شِيعَتِهِ لَإِبْرَاهِيمَ** demek ki İsmail'in kesilme

hikâyesi önce yeryüzünde Allah'a şirk yüzünden tuğyanın, isyanın ve azgınlığın sebebi olduğu bir olaydan dolayı yeryüzünün bütününün bir helak zemini ve zamanın bir bölümünü sular altında geçirme tufanının nedeni İsmail'le ilgili süreçte var bir defa. **وَإِنَّ مِنْ شِيعَتِهِ لِإِبْرَاهِيمَ** Öyle rüyasında gördü, aldı İsmail'i boynuzlarından bağlayıp kesmeye götürdü. Allah'tan hayâ et film burada mı başlıyor. Yemek deyince bu tencereye bu yemeğin pişmeden konduğu süreçten niye başlatmıyorsun? Allah İsmail'in kesilme hikâyesini anlatacağı zaman **وَإِنَّ مِنْ شِيعَتِهِ لِإِبْرَاهِيمَ** başlarken oradan başlıyor bir defa. Nuh'un mücadelesi.

"Nuh'un on asra varan savaşının mantığının devamı olarak İbrahim diye biri çıktı" Allah buyuruyor. İbrahim Nuh mantıklı bir adam. Yüz on yaşında vefat etti ama dokuz yüz elli sene nübüvvet mücadelesi yapmış, "Nuh kafalı bir adamdı" diyor. **وَإِنَّ مِنْ شِيعَتِهِ لِإِبْرَاهِيمَ** "Nuh'un o yapısında, o Allah'a fedakârlığında dokuz yüz elli sene bıkmadan Allah diyen Nuh'un mantığı İbrahim'de de vardı" diyor. Ne oldu İbrahim'de vardı. **إِذْ جَاء رَبَّهُ بِقَلْبٍ سَلِيمٍ** Bir defa İbrahim tertemiz pürüzsüz bir kalple Rabb'ine koştu. Film buradan başlıyor. Nuh kafalı adammış demek ki. Verseydi Allah İbrahim'e ömür, bin sene o da mücadele edecekti demek ki. Yüz sene verdi, yüz sene etti. Çünkü kafa Nuh kafası. Bir de **بِقَلْبٍ سَلِيمٍ**. Bu selim kafalı, pürüzsüz kalbi olan bir adamdı, diyor. Öyle hem memurluk olacak, hem işler iyi gidecek, hem de davasına hizmet edecek, kurbanda da hisse verdiği için faizle olan ilişkilerini de melekler görmezden gelecek adam değildi. **بِقَلْبٍ سَلِيمٍ**. Sadece Allah'ın bulunduğu bir kalple yola çıktı İbrahim. **إِذْ جَاء رَبَّهُ** Rabb'ine geldi, **بِقَلْبٍ سَلِيمٍ** kalpte Allah'tan başka kimse yoktu. Öyle kurbanda İsmail'in hisselerini topla, peygamber hissesi topla. Kurban Bayramı geçince tatilde ne kadar birikti faizden diye banka müdürünü ara. **بِقَلْبٍ سَلِيمٍ**. Sadece Allah bulunan bir kalple İbrahim yola çıktı.

İsmail'i durup dururken kurban etmenin ne gereği var. Müslümanlar İsmail'i o kurban ediyordu da koç geldi de biz de onu tekrar ediyoruz diye anladılar mı bir şey anlamış olmazlar ki. Namaza dördüncü rekâttan, ettehiyyatüden başlamak olur bu? Namaz kılalım, tamam ben ettehiyyatüden devam edeyim. Nerde bu dört rekât? Bu mantık bir defa yanlış. Başlama tarzı yanlış. Ve sonra ayetler devam ediyor. Tuttu İbrahim ne yaptı? Bildiğimiz mücadelesi. Babasından başladı: "Bu putlar nedir baba?" dedi. "Ne yapıyorsunuz siz?" dedi. Kabilesinin karşısına geçti. Ne derler acaba, uygun mudur? Henüz üniversitedeki görevimi de almadan bir sıkıntı çıkarır mıyım? Dosya tutarlar mı, istihbarat beni izliyor mudur? Böyle sıkıntıları olmadı. Madem kalbin tertemiz. Allah'tan başka kimse yok o kalpte. Kabilesinin karşısına geçti. Babasının karşısına çıktı.

"Bir bayram töreninde şirk için putlara tazim için çağrıldığında rahatsızım gelemem dedi" diyor Kur'an. Rahatsızım diye gitmedi, bıraktılar onu, o da tuttu kendisi gitmediği törenden sonra putları vurdu dağıttı, puthâneye saygısızlık yaptı. Geldiğinde de "ne yaptın İbrahim?" dediler, itiraf etmiş oldu. Tuttular onun için yörenin, zamanın en ağır cezasını takdir ettiler. Olayı hızlı bir şekilde geçiyoruz. Dediler ki **قَالُوا ابْنُوا لَهُ بُيُوتًا فَأَلْفُوهُ فِي الْغَجِّ**. Dediler ki: "Yahu bu adam sisteme çomak soktu. Bizim sistemimizi, putlarımızı saygısız hâle getirdi. Büyük bir bina yapın, ateşten bir bina yapın. Bunu bunun içine atalım. Nesiller boyu örnek olsun. Bir daha kimse devletimize, putlarımıza, sistemimize çomak sokmaya cüret edemesin dediler" diyor Allah. **فَارَادُوا بِهِ كَيْدًا** Büyük bir tuzağın içine İbrahim'i düşüreceklerdi. Ama neyle yapıyorlar bunu? Kendi kafalarıyla. Ama İbrahim bir kere selim bir kalple, pürüzsüz, içinde sadece Allah bulunan bir kalple Allah'a gitmişti, onlarsa şeytanlarının desteğiyle, şeytanın projelendirmesiyle İbrahim'i büyük bir ateşin içinde yakıp eritip insanlığa örnek yapacaklardı. Yine öyle oldu. Ama ateşin Allah dilemesi halinde insanı yakamayacağını, Allah selim bir kalple sadece ortaksız bir şekilde kendisine gelen kulunu yalnız bırakmayacağını kıyamete kadar örneklendirdi. Onların istediği örnek değil, Allah'ın istediği örnek oldu. Neden? Çünkü hüküm Allah'ındır. Çünkü karar Allah'ındır. Yanmaya razı olan İbrahim'ini yakmaz Allah. Ama yanmamak için kendi kendine tedbirler alan yanar. Zarar görür.

Bunun için bildiğimiz bir gerçeği bir kere daha hatırlayalım: Cebrail aleyhisselam tam ateşe atılacağı zaman şöyle metreler kalmış, haftalardır tutuşmuş ve yanan orman gibi bir ateşin içerisinde atılacağı zaman: "İbrahim yardım istiyor musun?" Diye Cebrail aleyhisselam soruyor İbrahim'e: "Yardım istiyor musun?" O da o ormanlar gibi yanan ateşin ortasında atlayacağına saniyeler kalmış diyor ki: "Sensen yardım edecek olan ey Cebrail senden yardım istemem." diyor. "Allah ise yardım edecek olan o beni benden iyi bilir zaten niye isteyeyim." diyor. **إِذْ جَاءَ رَبُّهُ بِقَلْبٍ سَلِيمٍ**. Pürüzsüz bir kalple Allah'a geldi. Mantık bu. Sen kimsin, senden yardım isteyeceğim, nesin sen? Cebrail. Sen de kulsun. Niye senden yardım isteyeyim. Ne oldu o zaman? Allah İbrahim'ini yakmadı. Çünkü İbrahim Allah'ın bir İbrahim'iydi, sıradan biri değildi. Nuh mantıklı kafasını Nuh gibi bin sene kulluğa dayanmaya müsait büyük bir adamdı. Tek başına bir ümmetti İbrahim. Sonra Allah onu yakmadı. İsmail'e nasıl gitti, onu şimdi inceliyoruz. Saffat suresinden -Yasin'i şeriften sonraki surelerinden Kur'an'ı Kerim'in- inceliyoruz, Kur'an söylüyor. Bakalım böyle oğlunu rüyasında gördü kesiyordu bıçak kesmedi sinirlendi taşa vurdu taş ikiye bölündü. Film bitti mi amca? Yatalım mı şimdi roman bitti mi? Böyle mi bakalım bu meseleye, böyle değil. İş Nuh aleyhisselamdan başladı.

Kurban Bayramı da yardımlaşma bayramı değildir. Fakiri, fukarayı etle hatırlama bayramı değildir. Öyle anneler günü gibi babalar günü gibi senede bir defa bir kilo et vermek için fakirleri hatırlamak İslam dininin hatırlama mantığına aykırıdır. Anneler günü gibi kurban günü mü olurmuş? Kurban Bayramı Saffat Suresi'nde Allah'ın anlattığı İsmail olayının yıl dönümüdür. Bu da yardımlaşma ile ilgisi yoktur. Oradaki kurban etle ilgili değildir, değildir, değildir. Eğer Kur'an'ın İsmail'inin Kur'an'ın kurbanını konuşacaksak. Ama bizim filan yerdeki müessesemizin devam etmesi için öğrencimize burs toplamak için Kur'an'ı alet edecekse âlim, güzel bir senaryo. Fena bir senaryo değil, o zaman İsmail'in yaşaması için her sene bin koç bulmak gerekir. Tiyatronun konusuna bağlı maksadına bağlı. O zaman İbrahim'i yakmak istediler. Allah ise selim bir kalple sadece kendisinin bulunduğu Nuh kafalı, bin yıl dayanma kapasiteli, garantili bir kalbin sahibi olan İbrahim'ini yakmadı. İbrahim baktı ki bu ateşle kendisini yakmaya çalışan putperest Nemrut ruhlu adamların ortasında bu iş olmayacak. Hangi iş? Bin sene Allah için yaşamak işi. Bin yıl taviz vermeden, bin yıl yeryüzünün tamamı sulara boğulsa bile ayakta mü'min olarak kalma rükûdan kalkmama, secdeden kalkmama, faize bulaşmama hiçbir harama bulaşmama hâleti ruhiyesi oralarda olmayacak. Bunu anlayınca İbrahim dedi ki **وَقَالَ إِنِّي ذَاهِبٌ إِلَىٰ رَبِّي سَيَهْدِينِ** "madem buralarda bu işler olmuyor, Allah'a kulluk olmuyor ben de Rabb'ime giderim" dedi. **سَيَهْدِينِ** "Rabbim bana yeter, ne yapacağımı bana gösterir" dedi. Aldı ailesini terk-i diyar etti.

Kurban Bayramı'na çıkıyoruz. Demek ki İsmailik süreci önce kamyonu eşyalarını yükleyip "ben de Rabb'ime giderim. Madem burada çocuğumu Kur'an ruhlu yetiştiremiyorum. Madem burada Allah'ın haramlarıyla iç içe yaşamaktayım. Mademki ben burada teheccüde kalkacak fırsat bulamıyorum Rabb'ime giderim. Rabb'im mülkü geniş ya" işte İsmail böyle oluştu. Nerden öğreniyorum? Saffat Suresi'nden öğreniyoruz. **وَقَالَ إِنِّي ذَاهِبٌ إِلَىٰ رَبِّي** "ben Rabb'ime giderim. Bu şirk düzeninin içinde yaşamam, burada insana Allah'a secde etme imkânı, fırsatı verilmiyor" dedi ve çıktı. Ve çıkarken de bir dilekçe bırakmış. İbrahim çıkmış, çıkıyor çoluk çocuğu yok, yapayalnız, garip, seksen yaşlarına gelmiş hâlâ çocuğu olmuyor. İki tane hanımı var. İkisinden de çocuğu olmuyor. Bunalmış "çocuğum olsa da çocuğumla beraber ailece iman etsek" diye düşünmüş. İnsanları kazanamıyor bari yatırımımı kendi ailem üzerinden yapayım istiyor. Nemrut, nemrutluk yapıp onun Allah'a davetini engelliyor. İnsanları dışarıdan kazanamıyor. İbrahim karısı Hacer karısı Sare ve amcasının oğlu Lut dört kişiler yeryüzünde. Bakmış ki davet ederek, insanları tarlalarında Allah'a çağırarak bu iş olmuyor. Tutmuş dilekçe yapmış "Rabb'im **رَبِّ هَبْ لِي مِنَ الصَّالِحِينَ** Rabb'im bana sana kulluk edecek çocuklar ver o zaman" demiş. Ama bu duayı yaptığı zaman seksen yaşlarına gelmişti. Bakmış ki hâlâ yapacak bir çare yok. İnsanlar gelmiyor. Kendi ailemden Allah diyecek bir çocuğum olsun düşünmüş.

"Rabb'im bana çocuklardan salih bir çocuk nasip et." Ona, sana kulluğu öğreteyim. O da sana kulluk yapsın. Beş kişi olalım bari. Bari beş kişi diye düşünmüş. **فَبَشِّرْنَاهُ بِغُلَامٍ حَلِيمٍ** o böyle dua edince tamam İbrahim sana iyi güzel bir çocuk müjdemiz olsun, dedik Allah diyor. İsmail'i mezbahaneye götürüyoruz. Bir defa mantık, Kurban Bayramında yardım toplama Filistin'deki Nemrut'un zulmünden dolayı aç kalmışlara yardım toplama mantığı değil. Salihlerden olacak bir nesil yetiştirme kavgasından dolayı "bana Salih bir çocuk nasip et ya Rabb'i" diyor. Dua kabul ediliyor. Neden kabul ediliyor? Çünkü istek çok güzel bir istek. Seksen yaşında olmuşun, yüz yaşında olmuşun Allah için zor mu? İsmail diye bir çocuğu oldu. Oldu.

Şimdi İsmail nasıl mezbahaneye gitti ona bakacağız. Çocuğumuz oldu, Kur'an Saffat Suresi'nde bu olayı anlatıyor. Sonra İbrahim çocuğunu sünnet ettirdi, işte Kur'an kursuna götürdü, hafızlık yaptırdı filan anlatmıyor. **فَلَمَّا بَلَغَ مَعَهُ** "ne zaman ki çocuk onunla beraber tarla da çalışacak, yola çıkacak hâle geldi" diyor. Kaç yaşında olduğunu söylemiyor. Ama bir çocuk babasıyla bahçeye ne zaman çıkar? İki yaşında çıkmaz. Beş yaşında çıksa babasının başına üstelik dert olur orada. Demek ki çocuk bir on, on beş yaşlarına doğru gelmiş. Seksen yaşından sonra Allah'ın lütfettiği bir çocuk bu. Bu yaşa geldikten sonra İbrahim aleyhisselam Nemrut'a karşı, Nemrut'a karşı Allah diyecek bir çocuk istemişti. Verdi Allah. Yaşlı başlı olmasına rağmen. Tuttu bu çocuğu annesiyle beraber kendisinden yüzlerce kilometre uzak bir yer olan Mekke'ye getirdi. Kundakta bir çocuk hanımı ve dağ başı bir yer. Ortada Kâbe yok. Safa, Merve yok. Bomboş bir yer. Karısı dedi ki, İbrahim bıraktı gidiyor. "Nereye gidiyorsun?" dedi. "Sizi burada bırakacağım, gideceğim" dedi. "Burada su yok, ot yok **غَيْرِ ذِي زَرْعٍ** "ekin bitmez bir yere niye bıraktın bizi, İbrahim niye bıraktın bizi buraya?" diyor. Döndü İbrahim boynunu büktü. Karısı dedi ki "yoksa Rabb'in mi sana emretti bunu?" dedi. "Evet" dedi. "O bizi zayı etmez git o zaman" dedi. Kadın, kadın, kadın...

Sigorta güvencesine bak kadının. Kocasını boşarsa bu kızı, işsiz kalmasın diye açık saçık okullarda okutan anaya bak. Bir de "Rabb'in mi sana böyle emretti?" deyince "peki" diyen kadına bak. Ana Allah'a teslim olmuş, baba kalbinde Allah'tan başka kimse yok. Böyle bir çocuk on, on beş yaşlarına gelmiş. Baba İbrahim rüyasında çocuğunu keserken görmüş. Bir çocuğu var zaten. Bir çocuğu var. Onu da keserken görüyor. Ee görsün rüya bu. Estağfurullah deyip dön öbür tarafta uyu, olmaz. Peygamber rüya gördü mü o gerçektir. Peygamberlerin rüyaları rüya değildir. Onların gördüğü her rüya gün yüzünde görülmüş gibidir. Hüküm böyle. Geldi oğluna dedi ki, oğlum seni rüyamda keserken gördüm. Biliyorsun ki Allah peygamberine rüya gösterdi mi bu gerçekleşmesi gerekir. **فَأَنْظُرْ مَاذَا تَرَى** "ne düşünüyorsun oğlum ne yapacağız?" Seksen yaşından sonra ve tek çocuğu var, ikinci bir çocuğu da yok. İki hanımı var, bir çocuğu var. O da ne demiş? **سَتَجِدُنِي إِنْ شَاءَ اللَّهُ مِنَ الصَّابِرِينَ** "Babacığım sen Allah'ın emrettiğini yerine getir. İnşallah ben sabrederim sen merak etme" dedi. "Ne yapıyorsun baba?" demedi. "Peki, Allah sana ne emrettiyse yap" dedi.

Şimdi İsmail filimi başlıyor. Bir defa kesmeyi emreden Allah, bunu bir yardımlaşma konusu için mi, vakfa gelir getirmek için mi, bir gelenek oluşturmak için mi? Neden böyle emrettiğini Allah biliyor. Diyor ki Allah Saffat Suresi'nde "İsmail'i aldı, eline de bıçağı aldı, çocuğu koç gibi yere yatırdı." Yere yatırınca **فَلَمَّا أَسْلَمَا وَتَلَّهُ لِلْجَبِينِ** "Bize teslim olduklarını gördük" Allah buyuruyor. **فَلَمَّا أَسْلَمَا** Baktık ki baba,oğul teslim. Neye teslim? Allah ne dediyse ona. **وَنَادَيْنَاهُ أَنْ يَا إِبْرَاهِيمُ** O zaman dedik ki "Ey İbrahim, **قَدْ صَدَّقْتَ الرُّؤْيَا** tamam sen ispat ettin." Neyi İbrahim ispat etmiş? Rüyasında bile görmüş olsa, Allah için fedakârlığı rüyasında bile görmüş olsa Allah'a teslimiyeti, itaat etmeye hazır olduğunu gördük. **إِنَّا كَذَلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ** "Biz muhsin kullarımızın üzerindeki mükâfatımızı bu şekilde yaparız." Böyle imtihan ederiz kullarımızı. Neresinde bunun İsmail'i kesip kesmekten kurtulup koçu bedel yapmak, koçu her sene bizim de çocuklarımız kurban olur da az kalsın sağ olsun İsmail sayesinde kurtulduk diye masala dönüştürmek nerede burada?

İsmail'e çok yazık ettik. İsmail çocuğunu tutup, en üstün zekâ puanlarına rağmen Allah ın kitabını ezberlemeden bu çocuğa diploma lazım değil" deyip diyemeyeceğini görmek isterdi Allah. Sen bilakis zeki çocuktur diye çok zekidir bu kurslarda israf olmasın çocuğa yazık olmasın diye bunu kolejlerde kız erkek bir arada çürütürken o kolej için kurban kesiyorsun ve bu anlamdaki İsmail i de hissedar ediyorsun kolejine. Armut gösterip patlıcan toplamaktır bu. İsmail kurbanın örneği değildir. Teslimiyetin örneğidir. İsteyen Allah'sa eğer Allah istedikten sonra ot bitmeyen en yakın yerleşim yerinin bin kilometre olduğu bir vadiye çocuğunu ve onun biricik gencecik annesini götürüp teslim etmektir İsmail olayı. Allah bunu anlatıyor Kur'an'da. **فَلَمَّا أَسْلَمَا وَتَلَّهُ لِلْجَبِينِ** Onlar teslim olduklarına gösterince oyun bitti. Bütün sorun neymiş demek ki? Teslimiyetin gerçekleşip gerçekleşmeyeceğini görmemiş. Şimdi kim Kurban Bayramı'nı bir koçun etinin yenmesi veya fakir komşulara dağıtılması olarak görüyorsa -tabi bunun için bir sürü alavere dalavere yaparak- bu sadece dağ gibi bir gerçeği bir kova kuma dönüştürmektir. Bu nedenle işte üzerimizden şu kadar Kurban Bayramı, şu kadar Kadir Gecesi, şu kadar Ramazan-ı Şerif, bu kadar Mina, Müzdelife, Arafat vakfesi, bu kadar Kur'an hatimleri, bu kadar laflar, edebiyatlar geçtiği halde hala faiz afet gibi kasalarımızı, rızkımızı, cebimizi, sofralarımızı fırtına gibi işgal etmeye devam ediyor. Çünkü biz İsmail den koç anlıyoruz. Kurban Bayramı'ndan, faizle mücadele etmek, banka müdürü "sana en son model villa teklif edelim bizimle çalış" dediği zaman "defol" deyip güvenlikle onu fabrikanın dışına atmayı cihat, Allah için yapılacak en büyük iş görmenin İsmaillik olduğunu anlamamak için bir sürü tiyatro uydurduk ya bunun neticesi olarak da ne İsmail işe yaradı, ne İbrahim işe yaradı, eridik gittik. Neredeyse camilerin alt katları faizli bankalara kiraya verilecek hâle gelindi. Zina, zina normal eylem haline getirildi. Yalan diye bir ayıp kalmadı. İnsanların Allah'tan sonra en çok itaat etmeleri gereken ve önlerinde diz çökmeleri gereken anaları, babaları olduğu halde annelerini, babalarını üç gün önce tanıdığı sevgilisine çiğnetecekleri kadar ana, baba isyanı olan bir toplumda bir de başörtüsü Müslümanlık olarak o kızların kafasında durdu. Münafıklık damarlarda hastalık değil damarın kendisi haline geldi. Anneyi, babayı çiğnemek Allah'ın Kur'an'ını sadece cenazelerde okunur kitap haline getirmek, bir üzüntü kaynağı esef verici bir hastalık olmaktan bile çıktı. Neden?

İbrahim yanlış yere oturtulduğu için. İsmail yanlış yere oturtulduğu için. İbrahim seksen yaşındaki ihtiyar hâle seksenden de fazla o yaştan sonra elde ettiği biricik yavrusunu, biricik yavrusunu kundaktayken bugün tavaf edilen üzerinde, tavaf edilen Kâbe'nin arazisinde büyüttü üstelik. Allah ilk su olarak İsmail'e zezem içittirdi, ilk zezemi kana kana içen İsmail ve anası oldu. Öyle biberonla, uydurma sütle büyümüş bir çocuk da değil. Yeryüzünün cennetten gelmiş suyuyla büyüdü, baba Allah'ın en teslim olmuş kulu, ana "Rabb'im emrettiyse zararı yok" diyen bir ana, öyle bir çocuğu o yaştan sonra elde edilmiş bir çocuğu kurban etti. Etmekte tereddüt etmedi. Üstelik de çocuğu yatırırken yüzünü toprağa doğru yatırdı ki "ağlar ben de üzülürüm kesmem" diye korktu, yüzüstü yatırdı çocuğu yatırırken. Bunu yaptı İbrahim ama biz Kurban Bayramı'nda bunu bir hikâye olarak dinlemekten arlanmadık. Tabi bu hikâyeyi dinlemekten arlanmayınca da çocuğumuz zeki ise onu hafız yapmayı, Şeriat ilimleriyle yetiştirmeyi zıyan gördük ama yaramazsa, bir koleje girdiğinde masraf etmeye değmeyecekse alimallah "o hafız olsun" dedik. O hafız olsun. Hurdaları, defoluları Allah'a uygun gördük. Neden? İsmail keskin mezbahane masalı ya zaten. Müşrikler de Mekke'de böyle yapmıyorlar mıydı? Müşrikler de dişi keçileri Allah için kurban edip "erkek keçinin tekenin eti daha iyi olur, bunu kendimiz için kurban edelim" demiyorlar mıydı?

Kardeşler,

İşte afetimiz budur. Bu sadece İbrahim'in, İsmail'in hikâyesini anlama mantığımız değildir. Bu bütün Kur'an'ın özüne bakımımızdaki mantıktır. Kur'an'ın hikâye olarak dinlemekten tövbe etmeliyiz. Aksi takdirde Kur'an Müslümanlar'ın ezan okunan diyarında bile faizi önleyemiyor görüyorsunuz. Zinayı önleyemiyor Kur'an. Yalanı önleyemiyor, cinayeti, ırkçılığı önleyemiyor. Neden? Hikâye. Hikâye çocuk büyürken lazım büyüdükten sonra oda çocuklarına anlatacak zaten. İsmail'e yazık ettik. O büyük İsmail'i zezemi ilk içen insanı yazık ettik. Bundan tövbe etmemiz lazım. İmam efendiler, müezzinler, Allah'ın kullarına Allah'ı anlatanlar nasıl konuştuklarına dikkat etmeleri gerekmez mi?

Namazın dördünü rekâtından başlamıyorsun, Ramazan'ın orucunu öğle vakti başlamıyorsun başından dibine götürüyorsun. İsmail'i niye orta yerden aldın anlatıyorsun? Niye bu davayı Nuh aleyhisselamdan başlatan Kur'an'ı örnek alıp anlatmıyorsun? Bu hastalık hepimiz için hastalık, tövbe etmemiz, istiğfar etmemiz yeniden Kur'an'a dönmemiz gerekmektedir.

Ve'lhamdülillahi Rabb'il âlemin.